

en is overal welkom, terwijl Minerva's volgers met hun somber uiterlijk gevreesd worden, aan vele onaangenaamheden blootstaan, en ziekelijk en vroeg oud worden. Minerva verdedigt zich: het puik der menschen is in haar dienst, alleen luien en ledigloopers dienen Venus, wier macht zeer gering is zonder de hulp van Bacchus en de Muntgodin, zij maakt onsterfelijk, maar Venus' macht is bedriegelijk en haar lusten zijn vol lasten, haar zoet vol bitter; jaloezie, naberouw, listige bedriegerijen zijn de gevolgen, de jicht is een dochter van Venus en Bacchus, de Venus-vreugde breekt den draad des levens ontijdig af. Venus blijft het antwoord niet schuldig, weerlegt de aantijgingen en beschuldigt de priesters van Minerva, hekelt de bijtzucht en de vleizucht der poëten, de hoovaardij en onderlinge bewierooking der geleerden, de dieverij der boekenschrijvers, ja zij acht de geleerdheid onnoodig en zelfs schadelijk in godgeleerden, advocaten, regeerders, artsen; de poëzie laat de dichters arm evenals de geleerden, zotheid gepaard met geleerdheid is allerschadelijkst en vele geleerden gaan aan dat euvel mank. De min daarentegen kweekt kloeke krijgers, maakt luien vlijtig, de slordigen keurig, ouden jong, zotten wijs. — Toen Pallas aan Jupiter verlof vroeg om haar kracht en deugd nog eens te bepleiten, werd haar dit geweigerd, omdat Jupiter door Cupido's toedoen was getroffen door eene aardsche schoonheid en hij dus geen tijd meer over had, terwijl Bacchus in een roes was ingeslapen en de overige goden hadden geknikkebold, toen Pallas sprak. Het vonnis werd dus tot bekwamer tijd opgeschort en nog steeds is die tijd niet gekomen; als eenmaal de deugd zal zegevieren zal ook de lust tot Pallas weer ontwaken, »die nu alom aen 't dooven is geraeckt.»

Het behoeft geen nadere aanwijzing, dat dit stuk geheel in den geest der renaissance, in den meest geliefden